

χθη ἀνταξία τῆς φήμης τῆς. Δύο εἶνε αἱ ἐξοχωτέραι στιγμαὶ τοῦ ἔργου: ἡ πρὸς τὴν Μάρθαν ἀποστροφή τῆς Διονυσίας, διαβεβαιώσεως αὐτῆν ὅτι θὰ τὴν σώσῃ ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς τιμῆς τῆς (β' πράξις), καὶ ὁ μετὰ τοῦ κόμητος Βαρδάν διάλογος ἐν τῇ γ', ὁ θαυμασὸς ἐκεῖνος διάλογος τῆς ἐξομολογήσεως. Καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας στιγμάς ἡ δεσποινὶς Βερῶνῃ κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ὅλην τὴν συγκίνησιν τοῦ πραγματικοῦ. Ἄν ἡ συγκίνησις αὕτη μετῶν τὴν ἀξίαν τῆς ἡθοιοῦ, βεβαίως ἡ Δνὶς Βερῶνῃ εἶνε ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἡθοιοῦν, ἀφ' οὗ σπανίως εἶδομεν ἐν τῷ ἑλληνικῷ θεάτρῳ τὴν συγκίνησιν. Εἰς τὴν β' πράξιν ὅταν ἀνεσήκωσε τὴν φωνήν, φρικιάσις διετρεξέε τὸ ἀκροατήριον καὶ τὰ χειροκροτήματα ἐξερράγησαν ἀκράτητα· εἰς τὴν γ' πράξιν δὲν ἔμεινεν οὔτε εἰς ὀφθαλμοὺς ἀδάκρυτος. Ἐν γένει ἡ ὑπόκρισις τῆς Δδος Βερῶνῃ κατεγοήτευσεν, ἐστερέωσε δὲ καὶ μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀδιαλλάκτων τὴν ὑπόληψιν τῆς ἡθοιοῦ, αἱ περὶ τῆς ὁποίας προλήψεις ἤρχισαν νὰ καταρρέουσι, ἀφότου ἐφάνη πρὸ τοῦ πολλοῦ κοινουῦ, ἐν θερινῷ θεάτρῳ, παίζουσα ῥόλους τινὰς δυνατοῦς μὲ γυνῶσιν καὶ τέχνην ὑπερβᾶσαν ὅλων τὰς ἐλπίδας. Ἄλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ θιάσου, ἰδίᾳ ὁ κ. Ταβουλάρης καὶ ὁ κ. Ζάννος, ἐπέτυχαν ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν Διονυσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ θιάσος Μένανδρος εἶνε ἀξίος συγχαρητηρίων.

Δὲν ἦτο ἀκόμη εἰκοσάετις. Ὀρφανὴ κόρη τοῦ λαοῦ, Πολυξένη Μαραματῆ ὀνομαζομένη, δὲν εἶχεν ἄλλην ἱστορίαν ἐκτὸς τοῦ ἔρωτός τῆς—κοινὴ ἱστορία!—πρὸς νέον τινὰ ξυλουργόν. Αἱ μετ' αὐτοῦ σχέσεις τῆς ἦσαν πλέον τοιαῦται, ὥστε ὁ γάμος τῶν καθίστατο ἀναπόφευκτος ὄχι μόνον ἕνεκα λόγων αἰσθηματικῶν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶν. . . Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἔχουσα σκοποὺς νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Πολυξένην μετ' ἄλλου καλλιτέρου ἠρνήθη ἀπολύτως νὰ τῆς δώσῃ τὸν ξυλουργόν, ὁ ὁποῖος, ἴσως προσβληθεὶς ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς μητρὸς, εἶχε παύσει ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν νὰ γράφῃ καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην του. Ἐκ τῶν λόγων τούτων κινήθησα ἡ Πολυξένη ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν βίον τῆς καὶ μίαν ἡμέραν λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν στρυγνίνης ἀπέθανε μετὰ ἡμισείας ὥρας φρικιώδη ἀγωνίαν. Μόνη εὐρεθεῖσα πρὸ τοῦ σαρακτικῷ θεάματος ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἔπεσε παράφορος ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς θυγατρὸς τῆς ἐκβάλλουσα λυγμοὺς καὶ καλυῖσα εἰς βοήθειαν. Ἄλλ' ὅταν ἀνηγέρθη ἐκεῖθεν ἦτο πλέον παράφρων. . .

Δὲν εἶνε ὑπόθεσις δράματος. Συνέβη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν ὁδῷ Βούλγαρη, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ὁ ἀστυνομικοῦ τμημάτος.

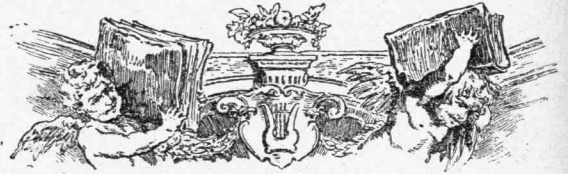

Εἰς ἐν ὑποδηματοποιεῖον:

Ἡ ὑπηρετρία.—Ἦλθα νὰ διαλέξω κανένα ζευγάρι παπούτσια γιὰ τὴν κοκονίτσα Φρόσω.

Ὁ ὑποδηματοποιός.—Καὶ τί ποδάρι ἔχει ἡ κοκονίτσα Φρόσω;

Ἡ ὑπηρετρία.—Μεγάλο βέδαια. Ἄν εἶχε μικρὸν θὰ ἔρχουνταν ἡ ἴδια.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἄπὸ μνημῶν ἤδη, ἕνεκα τοῦ γνωστοῦ οἰκογενειακοῦ σκανδάλου τοῦ Βυλῶζ, ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων μένει ἄνευ διευθυντοῦ. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Παρισίων εἰδήσεις, ὄχι μόνον ἡ κυρία Βυλῶζ δὲν συγκατατίθεται νὰ συνδιαλλαγῇ πρὸς τὸν ἄπιστον σύζυγον τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς του, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Παγιερὸν δὲν θέλει νὰ τὸν ἴδῃ, ὥστε ὀριστικῶς πλέον ὁ Βυλῶζ δὲν θάναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου περιοδικοῦ. Προσεχῶς συγκροτεῖται γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων, ἐκ τῶν ὑποψηφίων δὲ διευθυντῶν δύο συγκεντροῦσι τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας: Ὁ Βαλερὺ Ραδῶ, ὑποστηρικτὸς ὑπὸ τοῦ Παγιερὸν καὶ ὁ Βрунетιέρ, ὑποστηρικτὸς ὑπὸ τῆς κυρίας Βυλῶζ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ καθηγητῆς Λούσιγγεν, ἑλληνοστῆς ἐκ τῶν κορυφαίων. Ὡς δεῖγμα τῆς ἑλληνομαθείας του, τὸ γνωστὸν περιοδικὸν Ἀκαδημία δημοσιεύει ἐπίγραμμα συνταχθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικήν.

Ἐπιστημονικά

Ἦγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ Σαρκῶ. Ὁ διάσημος νευρολόγος ἐγεννήθη ἐν Παρισίῳ τῷ 1825, ἐγένετο δὲ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς τῷ 1856. Τῷ 1862 προσεκολλήθη εἰς τὸ θεραπευτήριον τῶν φρενοβλαβῶν τῆς Σαλπετριέρης. Τακτικὸς καθηγητῆς τῆς παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐγένετο τῷ 1873 τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἐξελέγη μέλος τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Σαρκῶ, ἐπιδοθεὶς κυρίως εἰς τὴν μελέτην τῶν νευρικῶν νοσημάτων, προήγαγε σπουδαίως τὸν κλάδον τούτον τῆς ἰατρικῆς, εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἡ τὸσον ἐνδιαφέρουσα ἐξέτασις τῶν πολυπλόκων αὐτοῦ φαινομένων, ἡ καταστήσασα παγκόσμιον τὸ ὄνομα τοῦ γάλλου σοφοῦ.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἐώρτασε τὰ γενέθλια τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ Φρειδεरिकοῦ Γουλιέλμου Γ'. Κατὰ τὴν τελετὴν λαβῶν τὸν λόγον ὁ ἐπίτιμος αὐτοῦ πρῦτανις καὶ περιώνυμος καθηγητῆς Φίρχωβ εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, δορυμύτατα κατενεγθεὶς ἐναντίον τῶν ἀντισημιτιστῶν. « Ἡ καθ' ἡμᾶς γενεά—εἶπεν— ἵσταται ἄσπλος ἐνώπιον τοῦ ἀνιγμῶτος τοῦ ἀντισημιτισμοῦ. Οὐδεὶς γνωρίζει ποῖος εἶνε ἀκριβῶς ὁ σκοπὸς του καὶ μολοντούτο, ἴσως ἕνεκα τούτου, γοητεύει τὴν ἐκπαιδευμένην νεότητα. . . Ἐκεῖνος μόνον ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας δὲν ἐκπλήσεται ἀπὸ τοιαῦτα φαινόμενα. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τείνει πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς μογθηρᾶς ὁδοῦ τῆς κανονικῆς σκέψεως καὶ νὰ μεταπηδᾷ εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ὀνειροπολήσεων».

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, μίᾳ μόνῃ ἐγένετο ἀνακοίνωσις, ἐκ μέρους τοῦ κ. Λωδὲλλ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς φυτικῆς ζωῆς. Τὰ νέα πειράματα τοῦ βοτανικοῦ ἀφορῶσι εἰς τὰς ἐγγυρῶσας ἐπιφανείας τῶν φυτῶν. Ἀναθεῖψας διάφορα φυτὰ εἰς τὸ φῶς καὶ ἄλλα εἰς τὸ σκότος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας θερμοκρασίας, ἀερισμοῦ, ὑγρασίας κτλ. παρετήρησεν ὅτι τὰ χρώματα εἶνε ἀσυγκρίτως ζωηρότερα ὑπὸ τὸν ἥλιον. Οὕτω καυλός, τὸ ὁποῖον τὸ πρὸς τὸν ἥλιον μέρος εἶνε ἐρυθρόν, μόλις χρωματίζεται μένουν ὑπὸ σκιάν. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπίσης αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνθῶν, ὅπως τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν ζωηρότητα.